U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K. D.,** zastoupený JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2008, č. j. OAM-375/LE-05-05-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2010, č. j. 46 Az 6/2010 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Marii Cilínkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2008, č. j. OAM-375/LE-05-05-2008. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se s tímto posouzením žádosti ztotožnil. Dospěl totiž k závěru, že všechna tvrzení žalobce ohledně důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany se zakládají pouze na jeho pocitech a dojmech, žalobce neuvedl jedinou konkrétní skutečnost, která by mohla být předmětem dokazování, že u něj byly dány důvody pro opuštění vlasti. Jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v případě návratu do Makedonie se obává o svůj život ze strany příbuzných jeho manželky, neboť policejní orgány nejsou schopny ho efektivně chránit. Sám však připustil, že když se obrátil na policii, odmítnut nebyl a byl vyzván, aby se v případě konkrétní události na policii obrátil. Obavy ze soukromých osob ze soukromých

důvodů za situace, kdy orgány země původu jsou schopny i ochotny dotyčnému pomoc poskytnout, nejsou důvodem pro odchod ze země a žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítl, že je Albánec, tato národnost je v Makedonii utlačována, což nevzal v úvahu správní orgán ani soud. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že mu makedonští lékaři záměrně poškodili dítě, přičemž státní orgány tento postup tolerovaly. Stěžovatel o těchto praktikách ví a hrozí mu tedy ze strany státních orgánů vážná újma na životě. Správní orgán ani soud dostatečně neprošetřily možnosti ochrany práv stěžovatele v zemi původu, jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí je dána i tím, že správní soud v odůvodnění odkazuje na zjištění žalovaného, aniž uvádí úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Stěžovatel má za to, že v Makedonii není funkční systém policejní a justiční ochrany, proto uprchl do České republiky. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48,

www.nssoud.cz. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Co se týče žalobních bodů uvedených v doplnění žaloby, tedy tvrzení stěžovatele, že péče o albánské děti je méně kvalitní a dále že je diskriminován pro svou sexuální orientaci, krajský soud uvedl, že se jimi nemohl zabývat, neboť je stěžovatel jednak ve správním řízení netvrdil, jednak je uvedl až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Postupoval tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, www.nssoud.cz, zdůraznil, že žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. září 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu